80 років 1893 1973 Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200 з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 12. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 18-го СІЧНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, JANUARY 18, 1974 No. 12. VOL. LXXXI.

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ БУДУТЬ ВІДЗНАЧЕНІ В КОНГРЕСІ ЗСА ТА В БАГАТЬОХ ГРОМАДАХ

Ню Йорк. — З Українського Конгресового Комітету інформують:

Український Конгресовий Комітет Америки та його Відділи перевели всебічну підготову до відзначення в цьому році історичних актів 22-го січня, якими 1918 і 1919 рр. проголошено українську державну незалежність і соборність.

В намірениі українського народу і його волі в усіх наших церквах будуть відправлені благодарні Богослужби, а в Конгресі ЗСА традиційну молитву в намірениі українського народу в цьому році відмовить пастор Володимир Боровський. Опісля конгресмени і сенатори виголосять промови в обороні поневоленої України. Вся вони в тій справі отримали окремого листа від президента УККА проф. Л. Добрянського.

Напередодні відзначування Січневих Роковин, УККА видав великим накладом брошуру на 32 сторінки, в якій є зіхоплені важливіші історичні дані про Україну, її поневолення та активну участь української еміграції в ЗСА в її обороні. Рівночасно численні громади заповідають відповідні імпрези для відзначення свята Української Незалежности.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

— Свято влаштовує Комітет Об'єднаних Українських Американських Організацій — Відділ УККА в неділю 20-го січня о годині 4:30 по полудні в залі Фешин Інститу туту при 24-ій вулиці. Доповідь виголосить проф. Євген Федоренко. Вперше будуть відчитані проклямації Українського Дня нового губернатора стейту Ню Йорку М. Вільсона та нового посадника міста Ню Йорку А. Біма. Посадник Бім урочисто підпише проклямацію Українського Дня 17 січня ц. р. в Сиіті Гол. У мистецькій частині виступить вперше в Америці солістка Київської Опери пані Ганна Колесник. Співатиме хор „Прометей" з Філядельфії. Рецитацію виголосить артистка Валя Калин-Магмет. Виступить також танцювальний ансамбль при Осередку СУМА в Ню Йорку „Верховинці" під проводом О. Генан.

ЧИКАҐО, ІЛЛ.

— Святочна Академія для відзначення Актів Незалежности і Соборности відбудеться в неділю 27 січня о годині 5-ій по полудні в авдиторії школи Шопена. Святочну доповідь виголосить д-р Володимир Базарко, адвокат з Клівленду. Будуть відчитані проклямації Українського Дня губернатора Дж. Вокера і посадника міста Чикаго Річарда Дейлі. Окремо буде мистецька частина. В дні 22-го січня український прапор буде повівати із Ситі Гол в Чикаго.

БОСТОН, МАСС.

— У вівторок, 22-го січня, в годині 12-ій вполудне, відбудеться коротка програма перед міським ратушем з нагоди піднесення українського національного прапору. Програма включає: відспівання українського національного гимну, молитву, відчитання проклямації, виступи представників стейтового й міського урядів та коротке слово проголошення Української Народньої Республіки. В неділю, 27-го січня ц. р., о годині 4-ій по полудні, відбудеться Академія в залі української православної парафії св. Андрія при 24 Орчард Гілс Ровд, Джемейка Плейн. Святочне слово виголосить Андрій Сороківський, студент політичних наук на Гарвардському університеті. Буде відповідна мистецька програма.

СИРАКЮЗИ, Н. Й.

— Свято влаштовує Відділ УККА в Сиракюзах. В неділю, 20 січня ц. р. о год. 3:30 по полудні відбудеться Святочна Академія в залі УНДому, 1317 В. Файет вулиця для відзначення 56-річчя проголошення Незалежности України і 55-річчя Акту Соборности Українських Земель. Святочну доповідь виголосить віцепрезидент УНР проф. д-р Микола Степаненко. Буде прочитана проклямація посадника міста. В неділю, 20-го січня, в обох українських церквах відбудуться відправи в намірениі українського народу.

ПІТТСБУРҐ, ПА.

— Свято Незалежности відбудеться в неділю, 27 січня, в залі української православної церкви при 18-ій вулиці Савт Сайт, Піттсбург. Початок о годині 4-ій по полудні. Промовлятиме д-р А. Бедрій. В мистецькій частині виступить Квартет „Верховина" з Торонта та мистецька група при Осередку ТУСМ з Піттсбургу. Окрему проклямацію проголосить посадник міста Н. Флеґерті.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

— Святочна Академія відбудеться в неділю 20 січня о годині 4-ій по полудні в авдиторії Норманді Гайскул. В програмі апель комбатантів і молодечих організацій. Святочне слово виголосить д-р Михайло Пап. В мистецькій частині виступить хор „Дніпро" під диригентурою Е. Садовського. Будуть відчитані проклямації Українського Дня губернатора стейту і посадника міста.

ВІНГЕМПТОН, Н. Й.

— Свято відбудеться в неділю, 27-го січня, о годині 4-ій по полудні в залі української католицької церкви. Святочну доповідь виголосить Василь Іваночко. Будуть відчитані проклямації губернатора стейту і посадника міста.

ДЕТРОЙТ, МИЧ.

— Відзначення Роковин Січневих Актів відбудеться в неділю 20-го січня в авдиторії Фітцджеральд Гайскул. Святочну промову виголосить Дейвід Ґрін.

ЙОНКЕРС, Н. Й.

— Академія відбудеться в неділю 27 січня, о годині 3-ій по полудні в Українському Домі. Святочну доповідь виголосить д-р Володимир Савчак. На Академії буде присутній і виголосить привіт посадник Йонкерсу Анджеліо Мартинеллі. Співатиме хор церкви св. Михаїла, що ним диригує д-р Олег Сохан.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

— Святочна Академія відбудеться в неділю 20-го січня. Доповідь виголосить проф. Іван Вовчук.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

— Святочна Академія відбудеться 27 січня. В неділю 20 січня будуть відслужені Богослуження в українських церквах в намірениі українського народу. Того ж дня відбудеться зложення вінка біля пам'ятника полеглих героїв.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

— Святочна Академія відбудеться 20 січня. Святочну доповідь виголосить проф. Іван Телюк.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

— Святочна Академія відбудеться 27 січня, в залі Українського Народного Дому.

В багатьох місцевостях, з огляду на брак пального, відкликані Святочні Академії і концерти, що мали відбутися в шкільних авдиторіях. З тієї причини святкування відкладені на пізніший час.

Крайова Пластова Старшина в ЗСА, завзиває всі Пластові Станиці, організовано відзначити 56-ті роковини проголошення Незалежности Української Держави в дні 22 січня, окремими апелями всіх пластових з'єднань, включаючи відповідну програму.

Генерал Ернесто Гейсел обраний на президента Бразилії

Ріо-де-Женейро, Бразилія. — У вівторок, 15-го січня, генерал Ернесто Гейсел, кандидат партії, яка тепер є при владі, був обраний на президента Бразилії та обіцяв продовжувати політику своїх попередників, яка, за його словами, „довела до великих поступів в економічній ділянці". Як відомо, Бразилія від 1964-го року є під владою уряду, який спирається на збройні сили. Дотеперішній президент генерал Емілйо Медічі за законом не міг бути перевибраний на цей пост і тому минулого червня Крайовий Союз Відновлення висунув кандидатуру генерала Гейселя. У вівторковому голосуванні брали участь тільки члени Конгресу та делегати від стейтових леґіслятур. З огляду на те, що підтриманий збройними силами Крайовий Союз Визволення має перевагу у Конгресі та у більшості стейтових леґіслятур, ген. Гейсел здобув 400 голосів із усіх можливих 503-ох. Його головний суперник Улисіс Ґуімарес, кандидат Бразилійського Демократичного Руху, одержав тільки 76 голосів. Перед самим голосуванням, Ґуімарес заявив, що обрання президента країни таким посереднім способом є „фарсом" і закликав Уряд відновити безпосередні вибори, в яких все доросле населення рішало б, хто має бути президентом на наступних 5 років. Новообраний президент Гейсел має перебрати владу 15-го березня ц. р.

Хоч опозиційні партії нарікають, що в Бразилії брак демократії, то все одно признають, що за влади військових урядів Бразилія зробила великі поступи в економічній ділянці. Алє існує загроза, що всезростаюча інфляція та енергетична криза можуть припинити цей економічний прогрес. Крім того, щораз більша частина населення висловлює незадоволення із факту, що в Бразилії встановлена майже тотальна диктатура військових кругів. Хоч ген. Гейсел не обіцював, що за його влади будуть привернені демократичні методи правління, то коментатори зазначують, що він та його дорадники вдержують контакти з членами опозиційних партій, чого не робили його попередники.

Зменшився імпорт нафти до ЗСА

Вашингтон. — За даними Американського Нафтового Інституту, упродовж минулого тижня запаси нафти і нафтових продуктів в ЗСА зменшилися на 3,6 мільйонів бочок, досягаючи рівня, нижчого досі тільки літнім місяцям. Пересічний денний імпорт нафти упродовж тижня, який закінчився 11 січня, виносив 4,9 млн бочок, тобто, був менший на 677,000 бочок денно, або на 12,2 процентів менше у порівнанні з попереднім тижнем. Як відомо, американський імпорт нафти почав обнижуватися від 2 листопада 1973 р., коли імпорт досягнув рекордової кількости 7.1 мільйонів бочок денно. Одночасно запаси бензини зменшилися на 1.8 процентів, знизившися до рівня 205.4 мільйонів бочок. Зменшилося виробництво бензини, бо рафінерії почали продукувати інші нафтові продукти згідно з дорученнями уряду. У вислїді такої зміни у продукції, збільшилися запаси опалової оливи, а також важкої оливи, якою користується промисловість. Упродовж минулого тижня зменшилися кількість нафти, добутої на території ЗСА на 4 проценти. Це привело до зменшення замалих запасів нафтової ропи на один процент.

Скульптор Григорій Крук із Мюнхену відвідав УНС і „Свободу"

Під час відвідин у „Свободі". Стоять (зліва): ред. Богдан Кравців та гості-скульптори Григорій Крук і Михайло Черешньовський.

Джерзі Сиіті. — В середу 16 січня Головну Канцелярію УНСоюзу і редакцію „Свободи" відвідав відомий український скульптор з Мюнхену Григорій Крук, разом із скульптором Михайлом Черешньовським, головою Об'єднання Мистців України в Америці, в гостині у якого він перебуває. Григорій Крук живе постійно і працює у Мюнхені в Західній Німеччині, де й появилася минулого року у виданні Українського Вільного Університету велика монографія про нього. Прибув мистець до Канади і ЗСА ще в листопаді мин. року, щоб взяти участь у Другому СКВУ і при цій нагоді відвідав знайомих мистців і редакції „Гомону України" і „Вільного Слова" у Торонті, як також оглянув канадські й українські галерії і музеї. Переїхавши до ЗСА, гостював у свого приятеля маляра С. Борачка в Річмонді, Мейн, і відвідав Український Науковий Інститут у Гарвард, де познайомився з керівником Інституту проф. Омеляном Пріцаком і його співробітниками та обговорив з ними справу евентуального влаштування виставки його скульптур в одному з Гарвардських музеїв. В розмові з головними урядовцями і редакторами „Свободи" мистець поінформував їх про свої враження з поїздки по ЗСА і Канаді, як також про свою мистецьку працю та про приготування нині уже до видання в УВУ другий том його монографії, до якого війдуть репродукції його нових скульптур і рисунків. З нагоди відвідин Григорій Крук оглянув новозбований хмаросяг і нові приміщення УНСоюзу та висловив своє захоплення цим досягненням.

Помер Юрій Руднянин, довголітній секретар 365-го Відділу УНС

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіла вістка, що 14-го січня ц. р. помер у Маґной Плейн бл. п. Юрій Руднянин (Рудиман), довголітній секретар 365-го Відділу Українського Народного Союзу, Братства св. Анни в цій місцевості. Покійний народився в 1924 році в Маґной Плейн, Па., і в цій місцевості був активним в союзному та громадському житті. Осиротив дружину Дольорес, яка, як обрана заступниця, перебрала по смерти мужа обов'язки секретаря 365-го Відділу УНС.

Г. Кіссінджер заповідає скоре порозуміння між Ізраїлем і Єгиптом

Тель Авів. — 17 січня тут почалася, як інформують, остаточна фаза переговорів державного секретаря Генрі Кіссінджера з членами ізраїльського уряду для кінцевого узгіднення проєкту договору між Єгиптом та Ізраїлем в справі відведення ізраїльських військ на схід від Суезу і створення буферової зони між єгипетськими та ізраїльськими збройними силами. Починаючи з 11 січня, тобто від дня, коли Г. Кіссінджер прибув вперше до Єгипту, він тричі поновно приїздив до Асван в Єгипті, де знаходиться тепер президент Анвар ель-Садат, а також тричі їздив до Тель Авіву і Єрусалиму, посередничаючи у ізраїльсько - єгипетських переговорах. Повернувшися з Асван до Тель Авіву 16 січня, Кіссінджер заявив, що у висліді переговорів пощастило узгіднити „90 процентів" спірних питань і що він надіється, що в найближчих днях буде досягнуто повне узгіднення між Єгиптом та Ізраїлем. Кіссінджер заповів також, що він ще раз повернеться до Асван 18 січня, як тільки узгідніть решту питань з ізраїльським урядом.

Москва намагається допровадити до об'єднання Сирії з Іраком

Бейрут, Ливан. — Тут поширилися вістки про те, що у зв'язку з намаганням Єгипту досягнути погодження з Ізраїлем, сирійські урядові кола виявляють щораз то сильніші тенденції до наближення з країнами урядовими колами Іраку. Як відомо, Ірак активно допомагав Сирії в її останній війні з Ізраїлем і тепер рішуче противиться замиренню з Ізраїлем. Справу ускладнює і це, що на відтинку взаємин між Сирією і Іраку подвійну ролю відіграє Москва, яка, з одного боку, підтримує ідею женевської мирної конференції арабських держав з Ізраїлем, а з другою, — натискає на сирійські і іракські кола ,намагаючися допровадити до військового союзу, а можливо й унії між Сирією та Іраком. Ідея такої унії цих двох арабських держав дискутується вже від довшого часу, але між політичними чинниками обох країн є в цьому питанні значні розходження.

Почалася друга фаза Європейської конференції для справ безпеки

Женева. — Згідно з наміченим раніше пляном, друга фаза Європейської конференції для справ безпеки і співробітництва почалася тут 15 січня з участю представників 35 держав. Упродовж цієї другої фази учасники працюватимуть у комісіях, які матимуть за завдання опрацювати проєкти договорів в окремих справах. Ці проєкти будуть формально схвалені щойно в часі третьої фази конференції. У той час, коли СССР прагне добитися леґалізації поділу Европи і існуючого політичного статус кво, західні держави плянують забезпечити на просторі усієї Европи вільний обмін людей та ідей, на що ніяк не хоче погодитися СССР.

Похорон св. п. Володимира Дармохвала цієї суботи

Ню Йорк. — У слід за поданою вчора вісткою про ненадійну смерть заслуженого пластового і громадського діяча св. п. Володимира Дармохвала, який помер на розрив серця на 71-му році життя 16-го січня ц. р., інформують, що похорон відбудеться в суботу, 19-го січня, о год. 12-ій вполудне в церкві св. Юра в Ню Йорку з опісля тлінні останки будуть перевезені та поховані на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку. Панахида і парастас будуть відправлені в п'ятницю, 18-го січня, о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 Іст 7-ма вулиця в Ню Йорку.

Св. п. Володимир Дармохвал

„СОВЕТСКАЯ РОССИЯ" РОЗПРАВЛЯЄТЬСЯ З ЛІДІЄЮ ЧУКОВСЬКОЮ

Москва. — Совєтська преса від появи останньої книжки Солженіцина „Архіпелаг ҐУЛаг" не перестає нападати не тільки на автора книжки, але також на інших письменників, які стараються передавати свої рукописи за кордон для евентуальної їх публікації, без відома, як зазначується в пресі, „Совєтського Союзу і без дозволу совєтських властей". „Советская Россия" тим разом присвятила найбільше місця письменниці Лідії Чуковській, яку Спілка письменників недавно позбавила членства за написану в 1972 р. повість „Спуск під воду" в якій 66-річна письменниця розкриває „темні місця" і нелюдські практики Совєтського Союзу у відношенні до інакомислячих. Повість була видана за кордоном і перекладена на англійську і французьку мови. „Советская Россия" звинувачує Чуковську у зв'язку з НТС (Народний Трудовий Союз — еміграційна партія росіян) і Жоресом Медведєвим, московським дисидентом, якому Москва відібрала право повороту під час його візити в Лондоні. Газета між іншим пише: „Не добившись признання совєтських письменників і літературної критики в молодості, вона (Чуковська) вирішила шукати щастя іншим шляхом — шляхом „експорту" своїх рукописних праць за кордон. Очевидно — пише далі „Советская Россия" — їй допомогли з НТС й інші і видали її дві перші праці". Натякаючи на закон про „авторські права" газета відмічує, що Л. Чуковська намагається знайти правного спадкоємця і помічника для дальших її видань. Такою особою, як виходить з переховлених совєтськими властями листів, мав би бути Жорес Медведєв. Газета нахваляється, що органам безпеки вдалося разом з листами перехопити і 16 рукописів письменниці, які були знайдені у валізці англійського туриста Майкела Скаммелла. В згаданій статті побіч Чуковської згадується ще прізвище Лева Копилева, близького приятеля Солженіцина, Вадима Сидура художника-модерніста і скульптора. Один і другий твердить газета, передають свої рукописи за кордон і стараються вдержувати приятельські зв'язки з закордонними письменницькими кругами. Копилев, як відомо, перебував разом з Солженіциним певний час в концентраційному таборі. Напад „Советской Россії" розпочався в Москві, як форма залякування і перестороги згаданим письменникам і їхнім колегам і як сигнал, що одного дня всі ті, що намагаються передавати свої рукописи за кордон, можуть опинитися поза Спілкою письменників і стратити там самим роботу.

Москва почала заглушувати західні радіопересилання про „Архіпелаг ҐУЛаг"

Москва. — Совєтський режим почав заглушувати радіопересилання західньонімецької радіостанції „Дойче Веллє", в програму яких було включене читання уривків із нової книжки Олександра Солженіцина про совєтські концтабори, що появилася під назвою „Архіпелаг ҐУЛаг 1918 - 1956" у грудні мин. року в Парижі. Заглушування радіопересилень названої німецької радіостанції, як також „Голосу Америки" та британської Бі-Бі-Сі було припинене у вересні мин. року. Радіопересилання „Голосу Америки" і Бі-Бі-Сі Москва покищо не заглушує, бо ці радіостанції не передають уривків із книжки Солженіцина. Торкаючись справи посиленої совєтської кампанії проти Солженіцина, американський щоденник „Ню Йорк Таймс" надрукував редакційну статтю п. н. „Солженіцин у небезпеці", в якій стверджено, що евентуальний арешт або запроторення Солженіцина у психіятричну лічницю чи примусове виникнення цього письменника із Совєтського Союзу ударемнить усі намагання Москви добитися відпруження у взаєминах із Заходом, зокрема в таких ділянках, як торгівля та культурна виміна.

Почали заходи для усунення китайських комуністів з світового комуністичного руху

Берлін. — Вже від довшого часу заповідана акція з метою засудити китайських комуністів як відступників від „правдивого вчення марксизму - ленінізму" та усунути Китайську комуністичну партію з світового комуністичного руху почалася формально з виступом члена Політбюра східньонімецької комуністичної партії Германа Аксена на нараді в Празі із його заявою, що маоїзм є розривом з марксизмом ленінізмом, а не тільки „відхиленням" від вчення Маркса - Леніна. Герман Аксен у своїй промові в Празі, яка появилася також на сторінках „Нойс Дойтчлянд", заявив від імені східньо-німецьких комуністів за виключення Китайської комуністичної партії з світового комуністичного руху. Як відомо, в Празі відбувся в днях 7-9 січня з'їзд представників 67 комуністичних партій світу для відзначення 15-річчя появи журналу „Проблеми миру і соціялізму". Цю нагоду ЦК КПСС використав для того, щоб розпочати на форумі світового комуністичного руху протикитайську кампанію.

Як інформують з комуністичних кіл, цілий ряд комуністичних партій противиться усуненню Китайської комуністичної партії і її засудженню у „схизмі", як цього вимагає Москва. Серед них є комуністичні партії Румунії, Югославії, Куби, Італії. План засудження китайських комуністів не знайшов також підтримки на нараді 12 західних комуністичних партій в Брюсселі в минулому тижні, а внесок в цій справі більшістю голосів був відкинений.

Тунісія відмовляється від унії з Лівією

Туніс. — Не зважаючи на недавно підписану деклярацію про унію Тунісії з Лівією в одній Арабській Ісламській Республіці, туніський уряд несподівано заявив за цим, щоб відбудеться заповіджене на 20 березня референдум в справі унії до часу, поки не буде ревідована туніська конституція. У зв'язку з цим, що процедура ревізії конституції має зайняти відносно довгий час, навіть декілька років, треба вважати, що фактично спроба унії Тунісії з Лівією закінчилася такою ж невдачею, як недавна спроба подібної унії Лівії з Єгиптом.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Солженіцин не один

Відомий синдикований американський коментатор Вілліям Ф. Баклі мол. опублікував у зв'язку з нападами совєтської преси на А. Солженіцина своєрідний заклик до державного секретаря ЗСА Генрі Кіссінджера, вимагаючи негайних і радикальних заходів в обороні переслідуваного совєтського письменника - лавреата. Рахуючися з можливістю фізичної ліквідації А. Солженіцина, який, як пише В. Ф. Баклі, виступив з засудом совєтської тоталітарної системи, включаючи Леніна, Сталіна і сучасних совєтських верховодів. В. Ф. Баклі вважає, що для того, щоб врятувати Солженіцина перед „розп'яттям", потрібно довести до відома Москви заходи, що їх повинен застосувати Уряд ЗСА.

„Якщо волос на голові Солженіцина буде пошкоджений, то тоді по-перше, З'єднані Стейти Америки суспендують негайно всякий культурний обмін зі Совєтським Союзом. Друге: суцільне ембарго, як вислів жалоби на час одного року, буде введене на всякого роду торговельні зв'язки зі Совєтським Союзом та на купівлю будь-яких дібр у Совєтському Союзі".

Того роду становище і таку вимогу треба позитивно оцінити, зокрема в наші дні, коли стільки говориться про „відпруження" у взаєминах з СССР та примикається очі на все це, що дісться в СССР і на протинародну політику совєтського режиму. Але, як відомо, Алексaндер Солженіцин не один на просторах СССР, який відважно підняв голос проти совєтської системи. Не рахуючи цих дисидентів, які ще находяться на волі, в тюрмах і концтаборах СССР за обережними підчисленнями західніх знавців відносин в СССР находиться десятки тисяч осіб різних національностей, які мали відвагу виступити в обороні основних прав людини, безоглядно топтаних совєтським поліційним режимом. Недавно наприклад, одержано на Заході лист - заклик з Мордовського концтабору, підписаний трьома українськими жінками, засудженими на довголітню каторгу за це тільки, що вони зважилися протестувати проти колоніяльної політики совєтського режиму в Україні.

Таких прикладів особистого геройства і посвяти можна б збільшити на сотні, тисячі і десятки тисяч і всі вони, подібно, як у випадку Солженіцина, є нічим іншим, а актом обвинувачення проти тоталітарного режиму.

Західній світ не може добровільно виконувати ролю Понтія Пилата не тільки у відношенні до Солженіцина, як цього вимагає цитований коментатор, але також і у відношенні до всіх інших совєтських дисидентів. Оборона тільки самого Солженіцина може і врятує його, але вона не вплине на зміну системи. Справедливі вимоги щодо допомоги Солженіцинові треба поширити на все населення СССР і тоді можна буде забезпечити майбутнє не тільки окремих осіб, але домогтися зміни самої системи.

Треба мати на увазі

Про завдання української науки в діяспорі пишуть в нас часто й багато. Зокрема ж часто наголошується ті завдання й цілі, що їх ставить перед українською спільнотою сучасне становище поневоленої Москвою України, зокрема ж неможливість свобідного розвитку української вільної науки й вияву української свобідної думки у важких умовах московської окупації. В статтях і закликах на цю тему часто можна зустрітися з твердженням, що московська наука на еміграції має давати те, чого не можуть дати обмежувані режимними настановами й заборонами українські науковці й дослідники в УССР і в СССР.

Рівночасно із цим поодинокі українські наукові установи чи й окремі особи беруться рятувати українську науку і пропаґувати українську історію, культуру, літературу чи й мистецтво в чужоземному, особливо ж в англомовному світі з допомогою таких чи інших видань. У висліді появляються речі недороблені, науково слабо опрацьовані чи й подані в невідповідній для не-українського читача спосіб, інколи й такі, що компромітують не тільки українську науку, але й українців. Замість користи й доброго імени такі видання спричинять тільки шкоду.

Добрі інтенції допомогти українській науці й українській справі поширення „правди про Україну" вимагають тільки одного: дотримування наукової правди й солідности в опрацюванні, оформленні й вигляді призначених для світу праць і видань. Без того, шкода кожної години вкладеної чи й кожного видаткованого доляра.

І це треба мати на увазі особливо ж усім тим, кому припало однаково трудне, як і почесне завдання поборювати фальшиві доктрини й погляди в американській, канадській чи й іншій чужоземній науці та поширювати правду про Україну.

Я. Гайвас

САМОЇ ДОПОМОГИ – ЗАМАЛО!

Після років гарячих дебат і суперечок над питаннями, зв'язаними з положенням і процесами в Україні і в СССР та з нашою ролею в них, прийшло затишшя. Це зовсім не значить, що ми розв'язали ці проблеми і відповіли на питання, поставлені життям. Далеко до цього. Одначе, сьогодні виднішe, що наші суперечки над „зустрічатися, чи ні", „писати про них, чи ні", „перевидавати захалявну літературу, чи ні" зовсім не такі важливі, як вони нам колись видавалися. А втім, погляди нас усіх, з дуже малими винятками, дуже зближені. А чи ми зустрічаємося, чи ні, пишемо про них, перевидаємо їхні писання, чи ні, всенищуючий вал большевицької системи всеодно прокочуватиметься по українській землі, знищуючи все живе, творче, вільнолюбиве, незалежне. Питання тільки: коли це згідно з большевицьким „з а п рограмуванням" станеться. На базі такого стану фактів і його усвідомлення виникає можливість глибше і холодніше розібратися в тих проблемах та кинути оком у майбутнє.

Останні роки й місяці переконливо довчили нас, що зовсім протилежно до міркувань деяких наших людей, першими впали під большевицькими ударами не ті, що про них писали, говорили, що їх передруковували. Навпаки, першими впали зовсім незнані нам люди, про прізвища і ролю яких ми довідалися щойно після відбутих проти них судових процесів. Гіркою іронією звучить, що власне ті, для нас до якогось часу безіменні, зазнали найважчої долі. Партія і режим розправилися і розправляються з ними найжорстокіше. Зате, чим більше хтось відомий, чим більше про нього писали й говорили, тим важче було большевикам з ним розправлятися.

Сьогодні можна якоюсь мірою сказати, що І. Дзюба завдячує свій вихід на волю в першу чергу виданню за кордоном його книжки „Інтернаціоналізм, чи русифікація?". Коли б не це, його за його погляди і переконання органи совєтського т. зв. правосуддя, тобто терору, були б розчавили, як це вони зробили з безчисленними іншими, меншими і менше „винними" раніше і як це далі роблять.

Ці факти приводять нас до суті найосновнішої проблеми: чи хто в Україні виступає в обороні свого народу з позицій „ленінізму", чи якихнебудь інших, він буде Москвою раніше або пізніше знищений чи зламаний. Щодо цього, ми не можемо мати найменших ілюзій. Руїна, яка прокочується Україною на наших очах, така очевидна й промовиста і так основно розчавлює вона те все, що показало себе самобутнім і не оглядалося до Москви за наказами, що навіть найбільші оптимісти позбуваються рожевих окулярів.

Відповідь на це з боку української громадськости у світі не залишає сумніву, чим для нас є події в Україні і доля народу. Групові й індивідуальні заяви про готовість допомагати не є тільки заявами, бо вони на кожному кроці підкріплені активними намаганнями таки допомогти. Але, що значить наша допомога в обличчі того, що там діється, в обличчі масивного наступу російського імперіялізму? Невже ж тільки допомогою ми можемо справді багато зробити, відбити наступ Москви, або принаймні притупити його вістря? Невже ж тільки допомогою ми можемо вичерпати свої обов'язки?

Щоб відповісти на це питання, треба ще раз підкреслити, чим ми є у відношенні до українського народу. В цьому немає сумнівів, що ми є його невідривною частиною, що без нас немає українського цілого та що наші обов'язки ідуть куди далі, як тільки допомога. В сучасному світі нам ніхто не перешкоджає у сповнюванню наших н а й дальшейдучих обов'язків у відношенні до українського народу. Минули ті часи, коли ми були в різних країнах світу під тиском відрікатися свого. Сьогодні від нас не лише цього не вимагають, але очікують від нас збереження своєї окремішности, своїх особливостей та зв'язків з народом, який у важкій боротьбі за своє існування. Колись наші національно - політичні цілі були незрозумілі, а навіть заперечувані. Сьогодні їх розуміють щораз більше й бажають нам їхнього сповнення, що визвольна боротьба українського народу й інших народів, поневолених большевиками, це відтинок в боротьбі за майбутнє всіх інших народів нашої плянети.

В такій ситуації уділом українців у світі є не тільки допомога українському народові у його життєвих зусиллях і боротьбі, але активне перебрання на себе різних обов'язків і завдань. І саме тут треба основного переставлення. Треба передумати й зреалізувати нашу ролю й наші можливості та перестати бути тільки „допоміжним чинником", але стати активним учасником, який займає свій відтинок і за нього відповідає. Значить, з плятформи допомоги треба перейти на плятформу активного втручання. Змінивши так свою засадничу поставу, ми побачимо перед нами широкі, багато ширші потреби й шанси.

Користі з цього будуть всебічні. Для нас тут, для них там. В першу чергу ми своєю активною участю в боротьбі за життя українського народу будемо постійно поглиблювати свої зв'язки з ним. Наша активна участь та перебрання різних зобов'язань покажуть русифікаторам, що надаремні їхні русифікаційні намагання. Бо поза засягом їхньої сили і їхніх впливів є мільйонова українська маса, свідома положення та своїх обов'язків і завдань, і вона збереже те, що вони там нищать, та розбудує його. Для українських патріотів в Україні це вже буде не лише допомога, але така дуже потрібна відсіч в незавидній ситуації. Для них свідомість, що вони не осамітнені в спротиві російському імперіялізмові і комуністичній дегуманізації, що українці в світі займають відтинок активної боротьби разом з ними, буде джерелом чималої сили. Це теж змінить непомірно нашу політичну вагу у світі. Ми станемо політичним чинником, який своїми виступами і зусиллями буде займати відповідне до них місце. Без цього ми таким чинником ніколи не станемо.

Цей перехід на вищий етап політичної активности нашої громадськости у світі неминучий. Хоч він буде важкий, напевно ускладнений, але він не є неможливий.

Богдан Тарнавський

УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД

(1)

Три українознавчі катедри: історії, літератури і мовознавства та Український Науковий Інститут творять Гарвардський Центр Українських Студій (ГЦУС) і цієї імпозантних вимірів інституції вже ніхто не зможе зіґнорувати чи не добачити. Тому, послідовно і великою натугою реалізований впродовж багатьох років проєкт ФКУ, є великим здобутком творчого прошарку нашої спільноти.

Ми вийшли з гетто

Український Центр в Гарварді входить немов у „кровообіг" цілого того потужного університету. Українознавство тут, у відміну від інших досі роблених спроб, не трактується як якийсь додаток, другорядна дисципліна на периферіях славістики, чи у передсінку того чи іншого департаменту.

Справами українознавчих студій в Гарварді займаються по лінії адміністрації президент університету і члени корпорації (President and Fellows), Development Office, Recording Secretary, Marshal's Office, Financial Assistant to the Dean, Legal Counsels to the President, адміністрація Літньої Школи, декан для університетських забудувань й інші.

По лінії академічній — факультет г у м а н істики (Arts and Sciences): декан, голова і члени Комітету Українських Студій, дирекція Українського Наукового Інституту, голови трьох департаментів — історії, слов'янських мов і літератур, порівняльних літератур.

Існує також співпраця з центрами Далекого Сходу, Близького Сходу та з Центром російських студій.

Україністикою займаються найбільші бібліотеки Гарварду: Widener (книги) і Houton (стародруки і рукописи).

Про розвиток українських студій інформують часто університетські преса, катaлоги, довідники й інші видання.

Щоденна обильна кореспонденція вказує на жваві наукові контакти ГЦУС з іншими університетами, українськими і неукраїнськими вченими в Америці і поза нею: в Канаді, Туреччині, Данії, Ісляндії, Польщі, Ізраїлі, Франції, Німеччині.

Щоб вказати на важливість і необхідність наукових зв'язків в міжнародній площині, варто, як приклад, навести таку інформацію про зусилля поляків (за польським журналом у Парижі „Культура"):

Лише в одному 1968 р. понад 100 польських науковців брало участь в міжнародних з'їздах і конференціях. В тому ж році відбулось в Польщі 60 з'їздів і конференцій з участю 1,200 науковців з цілого світу. Польща належить до 136 наукових міжнародних організацій.

То ж не диво, що наш ГЦУС постійно намагається наладнати відповідні зв'язки. Наукові контакти з передовими вченими вдається нав'язувати не лише нашим професорам, але також і нашим докторантам, які, виїжджаючи в наукові відрядження до Европи для ведення дослідів і архівних розшуків, зустрічають зацікавлення, а то й респект професорів університетів Европи.

Десятки студентів, переважно докторських кандидатів з інших університетів, шукають порад і співпраці з ГЦУС. По інформації відносно ведення студійних програм українознавства деколи звертаються теж адміністраційні чинники деяких університетів. Все те наша молодь зве „вібраціями українського Гарварду".

Щоденна дія

Під сучасну пору праця ГЦУС проходить п'ятьма руслами:

1. В склад студійних програм входять семестральні, чи дво - семестральні курси (в цьому році — 4), два семінарі, консультації та конференції професорів з їхніми докторантами.

Цього року наголос на лінґвістиці. Гостинним професором є один з кращих спеціялістів в тій ділянці (проф. М. Лесів), як також є заінтересовані студенти (Людмила Літус, Марта Пришляк), які плянують спеціялізуватись в українському мовознавстві.

2. Паралельно, в Інституті проводиться дослідно-наукові праці. Наукові співпрацівники: професори — О. Оглоблин, Ася Гумецька, М. Лесів, О. Пріцак, І. Шевченко, Р. Шпорлюк; доктори — С. Гарасимів, П. Магочі, Анна Процик, О. Субтельний; доктoранти: Л. Гайда, Л. Дика, Ю. Гасцький, Ю. Грабович, З. Когут, Н. Кононенко, Н. Пилипюк, У. Климишин, Ф. Сисин; маґістранти — О. Ільницький, А. Сороковський.

(Закінчення буде)

НТШ ОПУБЛІКУВАЛО ДВОТОМОВУ АНГЛОМОВНУ ІСТОРІЮ УНР

(2)

Читачі, — студенти і професори, будуть мати цілком інший погляд на хід згаданої війни, як його мали дотепер.

Нотовично в і д о мою справою для кожного українського читача є повна неґативна постава трьох західніх держав, — Франції, Британії й Італії до реально існуючої Української Держави при кінці 1918 і впродовж цілого 1919 року. Фактична бльокада Заходу проти України в тому часі спричинила поразку р е ґ у лярного фронту оборони проти переважаючих сил Росії, які одночасно своїм імперіялізмом загрожували цілій Европі й Америці. На настирливе питання про причину цієї самовбивчої постави Заходу наші дотеперішні англомовні публікації не давали належної відповіді. Згадана теперішня англомовна праця дає на це питання вичерпне і документоване вияснення. Воно базоване на публікованих архівних джерелах про наради Великої Чвірки на Мировій Конференції в Парижі. В цій Великій Чвірці Америка мала ролю суперарбітра. Читач довідається з нашої нової праці докладно про те, що европейські д е р ж авники (Клемансо, Лойд Джордж) мали „вимиті мозки" неділимською пропаґандою, та підтримували на шкоду Польщі тодішніх польських імперіялістичних державників (Дмовський і Падеревський та й Пілсудський). В обох томах вповні використано ці французькі, британські, американські й інші публікації з тайних нарад Великої Чвірки і їхніх міністрів.

Важливо тут підкреслити, що в цій праці використано також досі цілком невідомі українським історикам архівні матеріяли українських представництв у Парижі і Вашинґтоні, а також архіви амбасад Колчака й Денікіна у Вашинґтоні і Парижі. З них видобуто вперше на денне світло документальні дані про діяльність кол. французького консула в Росії Еміля Енно, який своїми меморіялами встиг вимити мозок усім західньо - европейським головам урядів і начальним антантським полководцям у Парижі і в Одесі та Царгороді. Так оброблені проти України французькі дипломати, що фактично проводили Мировою Конференцією, постійною пресією на Вільсона зіпхнули його з ролі оборонця міжнародного права про самовизначення націй до протиукраїнського становища.

Результатом цієї протиукраїнської постави Антанти й Америки була допикульна поразка мілітарного десанту в південній Україні (Одеса, Миколаїв, Херсон і т. д.). Цей десант причинився до поразки Дієвої Армії УНР у березні - квітні 1919 року.

Годиться зазначити, що два нові великі англомовні томи історії Української Держави це продовження трьох англомовних томів з ділянки цієї історії. Це є англомовна праця д-ра М. Стахова в перекладі д-ра Вол. Душника під наголовком „Україна і Росія. Нарис історії політичних і мілітарних стосунків (грудень 1917 - квітень 1918)". Фактично це історія першої війни Совєтської Росії проти України. Видало НТШ, коштом УККА. Другою публікацією з цієї ділянки є історія Західньої України на тлі европейського перелому в роках 1918-1923. Це праця д-ра М. Стахова спільно з проф. Я. Штендерою у двох томах англійською мовою. Таким чином НТШ дало в останнім часі п'ять томів англомовної документованої історії соборної української державности.

Ціла ця нова праця, спільно оброблена трьома згаданими авторами і з довгим вступом наукового огляду історії України до 1917 року пера сенатора проф. Павла Юзика, є не тільки оглядом подій, але це є історія і одночасно інтерпретація. Читач має до кожного твердження в праці належний відсилач („нотку") з поданням джерела. Таких відсилачів має перший том 451, а другий том 655. З правила документи є наведені й цитовані дослівно. Це дає читачеві змогу самому собі робити свій висновок й інтерпретацію, не конче тотожну з інтерпретацією авторів. Тим то ця праця особливо надається для дальших студій і професорам історії Східньої Европи і студентам. Читати цю працю можуть легко також діячі без академічної освіти, бо виклад авторів іде за зразком французьких і американських істориків, які пишуть легким стилем, без сухости, яка панує в німецьких наукових виданнях.

Обидва томи є ілюстровані оригінальними світлинами і двома мапами. Ці два нові томи, як і історія Західньої України англійською мовою в рамках НТШ є видані за пожертви меценатів-добродіїв, які дарували на ту ціль по тисячі долярів і вище. Вони вшановані у „признанні" авторів у другім томі.

(НТШ у ЗСА)

І. Вовчук

ДО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ І ЗАВДАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ У СВІТІ

(Відтворена з пам'яті доповідь, виголошена на Другому СКВУ — Торонто)

(7)

Боротьбу з українською національною ідеєю посилено після 24 з'їзду КПСС, на якому було запрограмовано два наступи: „Мирний наступ" у зовнішній політиці під миротворним туманом і наступ єдинодержавства на залишки союзности в імперському комплексі СССР для перетворення його в унітарну державу совєтського народу. В травні 1971 р., на Шостому з'їзді письменників України проголошено анатему національній ідеї. П. Загребельний, накреслюючи за кремлівським камертоном „Нові обрії Радянської прози" (тема доповіді на з'їзді) для України, продиктував, що українським письменникам „абсолютно неприпустимо повторення безглуздого, засудженого марксистською наукою міфа про національну ідею".

Забороною згадувати ідею в літературі мали на увазі відчужити національну літературу від нації, а замість національної батьківщини, найбільшої реальности в світі, накинути абстракцію „отечества". Для цього літературним яничарам довелося фальшувати і „марксистську науку", твердячи, що вона буцім то, засудила національну ідею. Хоч марксизм не засуджує національної ідеї, а В. Ленін з його „непомильністю" вважав національну ідею преважливим елементом у формуванні національної свідомости. Видно та свідомість дуже дошкулює большевицькому великодержавству за брежнєвського володіння, коли для боротьби з нею доводиться фальшувати і „непомильного" стратега імперського великодержавства — В. Леніна.

∴

Січневий розгром 1972 р., а перед ним низка судових розправ (переважно закритих, на яких, слухачами були „очі і вуха державні" — каґебівська псарня) свідчить не про силу кремлівської влади — ханату ЦК КПСС, а про лють. Оскаженіле КҐБ, під кермою Андрокова, на яких спирається брежнєвщина, жорстоко розправилася з національними силами українського руху спротиву. Біля півтори сотки людей ув'язнено, відчужено від народу, понад 30 осіб суворо засуджено. Після усунення П. Шелеста прийшли зміни в керівництві Комуністичної партії України, перетрушується партійне дворянство, бо дехто з нього втратив критерії великодержавства.

В московському царстві сваволі і беззаконства імперські держиморди завжди боялися творчої мислі людини. Імперська державна мудрість здавна знає генеральну лінію: не пущать, а умертвлять. За большевицької влади від людей мислі почали вимагати каяття, відчуження від своїх національних ідеалів, щоб убивати віру в людей у потребу боротьби. Арешти і розправи загамували розвій національно-політичного ставлення, але КҐБ не осягнуло свого наміру. Під слідчими тортурами і розправами люди не згиналися, за кількома винятками, а незламною поставою підтримують віру в те, що з нинішнім лихом треба боротись.

Преважливим, на мою думку, в нинішньому етапі визвольної боротьби в Україні є те, що люди визбуваються плоскої одномірности і починають бачити корінь лиха в московсько-большевицькій системі єдинодержавства. Засуджений В. Мороз, вказуючи на незнищимість національного відродження, підкреслює, що імперські греблі, збудовані партією для утримання національних спільнот в імперському комплексі єдинодержавства, хоч і міцні ще, але не зможуть виконувати свого призначення, бо „вони стоять на сухому. Весняні води (національного відродження) проминули їх і знайшли свої нові русла"[21]).

В тих „руслах", під кригою посиленої реакції єдинодержавства, люди шукають нових форм боротьби з системою большевицької сатанії. В квітні м. р. перший секретар ЦК КПУ В. Щербицький заявив, що „деякі літератори відходять від актуальних питань сучасности, проявляють національну обережність і відступають від партійних критеріїв". Новий намісник в Україні, виступаючи на пленумі ЦК КПУ, лаяв літераторів і письменників за те, що вони занедбують партійні критерії і сповзають на порочні позиції „самобутности" у насвітленні історичного минулого українського народу.

Двох знаних яничарів випустило партійне керівництво для України на оборону занечуваних „партійних критеріїв" від націоналізму, який за окресленням журналу ЦК КПСС „Агітатор" є вибуховою силою, що загрожує єдності" московського царства[22]). В. П. Чередниченко, що давно спеціялізується на пропаґандивній лайці „буржуазного націоналізму", „отечественний" вогонь скеровує проти „підривної діяльности „українських буржуазних націоналістів" з-зовні, з-за кордону". Звідтіля, твердить В. Чередниченко, українські націоналісти намагаються створювати вороже наставлення до Радянського Союзу, навіть використовують маоїстів, як називає автор керівництво КНР[23]).

А урядовий критик акад. М. Шамота вимагає від критиків і письменників „конкретно відображувати історичне життя в літературі". Вказуючи на „неконкретність", яку яничар з титулом академіка бачить в тому, що дехто з письменників твердить, що „возз'єднання", як офіційно називають загарбання України, українського народу з російським „поклало кінець процвітанні України", М. Шамота домагається посиленого партійного підходу в насвітленні життя. Відкаючись, що таке розуміння має місце в насвітленні історичних подій, слизькохвостний академік вимагає від авторів посиленого клясового підходу. „Клясовий підхід не дозволить тлумачити історичний акт возз'єднання українського народу з російським у тому дусі, цібн він поклав кінець процвітанню України".

„Отечественний" критик бачить небезпеку для „нової історичної спільности", що її намагаються витворити за брежнєвською доктриною, в ідеалізації національного життя народу. А ідеалізація, за твердженням М. Шамоти, охоплює широке коло явищ. Обурений з такого стану академік пригадує 20-ті роки. Тоді, в жорстокій боротьбі московського большевизму з українською національною ідеєю „коли питання стояло „хто кого", в національних республіках і зокрема на Україні клясово-ворожі впливи часто знаходили свій вияв у націоналістичних збоченнях і гаслах".

∴

Порівняння теперішньої напруги в Україні до 20-их років дуже промовисте. Клясовий інтернаціоналізм з старшобратньою опікою руського народу, на який спирається брежнєвська політика єдинодержавства, з вимогою все в житті оцінювати через клясові партійні критерії, залишається на поверхні життя, не зачіпає глибин національних, вони не приймають тих критерій, відкидають їх. В багатьох явищах життя „ідеалізується бере верх", твердить М. Шамота. Це обурює вченого малороса-перекінчика. Бо коли дух „всепрощення, замилування ідеалізації бере верх", тоді „величезна організаторська й ідейно виховна робота комуністичної партії в галузі літератури і мистецтва залишається не оціненою з належною повагою і розумінням".

Адміністративно-політичний механізм для виховання і перевиховання крутиться багато на порожньому ході, без наслідків. Урядового критика обурює те, що на сторінки літературного журналу пробиваються думки, в яких автори шукають мудрости життя не в партійних критеріях, а в глибині віків, в історії народу:

(Продовження буде.)

21) „Літературна Україна", 20 травня, 1971.
22) В. Мороз, „Замість останнього слова".
23) „Агітатор", ч. 18, 1973.

Третій СКВУ загрожений політично-партійними чинниками

Таке припущення на основі аналізи відбутого другого СКВУ у Торонті висунув д-р Атанас Фіголь на студійному семінарі Конґресу української вільної політичної думки, що відбувся в Ню Йорку, 8 грудня м.ю. на тему: „Проблеми української діяспори на тлі Другого СКВУ". Семінарем провадив мґр Роман Ільницький, який представив д-ра А. Фіголя, як колишнього голову Виконного Органу УНРади, відомого організатора Пласту, організатора і співпрацівника Енциклопедії Українознавства, голову Конґресу української вільної політичної думки і видатного політичного й громадського діяча.

Доповідач на вступі підкреслив, що Конґрес української вільної думки постав був на форумі УНРади, але він не діяв. Його завданням було і надалі є сприяти до повної інтеґрації українського політичного життя і займатись студіями, аналізою проблем і процесів, що відбуваються на Україні та українськими проблемами у діяспорі. Під тим оглядом вже пророблено певну працю, внаслідок чого появились два збірники семінарійних праць. Сьогоднішня доповідь є присвячена аналізі діяспори на тлі відбутого другого СКВУ в Торонті.

А. Фіголь зарахував СКВУ в Торонті до корисних і вдалих імпрез. На Конґресі виявилось тяготіння громадського сектора до повної інтеґрації, що й стало дійсністю. На жаль щось подібного не можна сказати про наш політичний партійний сектор, який радше прямує до диференціяції. Торонто було найкращим місцем на відбуття Конґресу. Участь канадських державних мужів у Конґресі позитивно позначилась на його престижі і Конґрес був на міжнародному рівені. На дух Конґресу позитивно вплинула вістка, що об'єдналася Українська Православна Церква. Спільний Молебень всіх українських деномінацій слід зарахувати до історичного значення подій у нашому церковному житті. Спільне домовлення всіх мирянських організацій в діяспорі також підкреслює інтеґрацію нашого мирянського руху. Зауважився зріст свідомости українців у діяспорі. До позитивів належить зарахувати ліквідацію президії СКВУ на колесах, а вирішено, що вона на постійно залишається у Канаді. Вибір на місце осідку СКВУ Канада — Торонто є за усіх умов найкращий. Спільне звернення до українського народу на батьківщині також має своє значення. На СКВУ в Торонті всі політичні представники були однаково потрактовані на рівні гостей без вирізнення.

Були також і тіні СКВУ. Праця за звітну каденцію була мінімальною. Політично-партійний вплив на СКВУ відбивається неґативно. Він завжди і всюди витворює кризу в нашому громадському житті. Була позакулісова справа альянсу М. Лівицького і Я. Стецька ставити свої вимоги, спроба опанування, чи накинення своєї волі, але з цього нічого не вийшло, бо учасники цього не прийняли. Доповідач ці моменти ілюстрував конкретними фактами. Вказав, що в програмах демонстрації не було зазначено жадних промов, але якось так сталось, що дві довші промови виголосили М. Лівицький і Я. Стецько. Більше, як недотягненням і нетактом було те, що не прочитано привітання від Патріярха Помісної УКЦеркви Блаженнішого Кир Йосифа І.

Доповідач широко проаналізував драматичний вибір керівництва СКВУ. Відзначив жваву й зорганізовану участь української студентської молоді. Під тиском делеґатів закулісові гри й домовлення були вкінці приневолені і поступитись вимогам делеґатів. Цей факт є також багатомовний, бо промовляє, що самих домовлень двох чи більше партійних людей замало, треба також рахуватись з делеґатами. Підмітив, що політичні партії, деякі з них, декларують боротьбу за свободу, але поборюють свого брата, стараються йому замкнути рота, але не поборюють ворога. Такою практикою ми багато здобути не зможемо. Нація мусить боротись, як цілість, інакше вона нічого не здобуде. Визволення українського народу є справою цілої української нації, а не тільки вибранців. Деяка поразка політично - партійних чинників на СКВУ в Торонто може стати загрозою для відбуття третього СКВУ. До того громадський сектор повинен бути приготований. Після доповіді відбулась жвава дискусія. Доповідь дбайливо приготовано.

Микола Галів

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Приятеля

бл. п.

д-ра ІЛЛІ ВИТАНОВИЧА

складаємо 10.00 долярів на цілі Українського Пласту.

●

Шановній Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

Галя і Павло СИРОТЮКИ

З великим сумом повідомляємо Рідню, Друзів і Знайомих, що наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

сл. п.

ВОЛОДИМИР ДАРМОХВАЛ

український кооператор на Рідних Землях, відомий пластовий та громадський діяч на Україні і в ЗСА
відійшов від нас ненадійно в дні 16-го січня 1974 року,
на 71-му році трудолюбивого життя.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 18-го січня 1974 року о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку при 129 Іст 7-ма вулиця.

ПОХОРОНИ з церкви св. Юра в Ню Йорку розпічнуться 19-го січня 1974 р. о год. 12-ій полудня, а Тлінні Останки Покійного будуть перевезені опісля на Український Цвинтар св. Андрея в Савт Баунд Брук, Н. Дж.

Горем прибиті:

ОЛЬГА — дружина
МИКОЛА — син з дружиною
МАРТА — дочка з мужем і внуками
та дальша Родина

●

Згідно із волею Покійного, проситься замість квітів складати датки на пластові цілі.

ЗАГІН ЧЕРВОНА КАЛИНА
5-ий КУРІНЬ ПЛАСТУНІВ-СЕНЬЙОРІВ
та
23-ій КУРІНЬ СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ

повідомляють, що в середу, 16-го січня 1974 року ненадійно, помер від серцевого удару

сл. п.

ВОЛОДИМИР ДАРМОХВАЛ

Братчик і основник Загону Червона Калина, кол. вояк Української Держави і член Пластової Сотні УГА 15-річним юнаком, пластун сеньйор керівництва, відзначений найвищим пластовим орденом св. Юрія в золоті, кол. член Головної Пластової Булави і численних інших центральних і місцевих пластових установ, довголітній директор Пластової Фундації та пластової кооперативи „Молоде Життя", кол. провідний член української кооперації в Галичині і на Підляшшю, купець, а надівсе благородна людина й щирий друг.

●

Дружину, Дітей і Родину Покійного запевнюємо про наше глибоке співчуття, й закликаємо все Пластове Товариство й Громадянство віддати пошану Покійному, яку Він собі заслужив всім своїм життям на службі України, Пласту й своєї національної Громади.

ЗАГІН ЧЕРВОНА КАЛИНА

З великим сумом ділимося з Пластовим Братством і цілим Громадянством вісткою, що в дні 16-го січня 1974 року відійшов ненадійно на Вічну Ватру довголітній пластовий діяч

пл. сен. кер.

ВОЛОДИМИР ДАРМОХВАЛ

член 5-го Куреня УПС, Загін „Червона Калина", бувший член Головної Пластової Старшини і Головної Пластової Булави, довголітній директор Пластової Кооперативи „Молоде Життя", носій найвищого пластового відзначення Святого Юрія в Золоті.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ розпічнуться **ПАРАСТАСОМ** в п'ятницю, 18-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при Іст 7-ій вул., а в суботу, 19-го січня 1974 року о год. 12-ій полудня — БОГОСЛУЖБА і ПАНАХИДА в церкві св. Юра в Ню Йорку. Тлінні Останки спочинуть на Українському Цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.

●

Замість квітів на свіжу могилу Покійного Друга, просимо складати датки на пластові цілі.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА
КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА в ЗСА

З глибоким сумом повідомляємо Пластунство і Громадянство, що ненадійно відійшов від нас в дні 16-го січня 1974 року на 71-му році життя

пл. сен. кер.

ВОЛОДИМИР ДАРМОХВАЛ

довголітній член Станичної Старшини і Станичної Ради, член Пластової Фундації, б. голова Станичної Ради та б. голова Осередку Праці УПС в Ню Йорку, відомий громадянин та великий приятель пластової молоді.

●

Дружині Покійного та Його Дітям складаємо щирі вислови співчуття.

●

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 18-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку і в суботу, 19-го січня, о год. 12-ій полудня з церкви св. Юра в Ню Йорку на Український Цвинтар св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Закликаємо пластунів Станиці в Ню Йорку до численної участи в похоронах.

СТАНИЧНА СТАРШИНА в НЮ ЙОРКУ
ОСЕРЕДОК ПРАЦІ УПС
ПЛАСТОВА ФУНДАЦІЯ

●

Замість квітів просимо складати датки на пластові цілі.

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою, що дня 4 січня 1974 р. після операції у шпиталі в Празі, Чехословаччина, відійшов у Вічність

св. п.

Д-Р КОСТЬ ВАГИЛЕВИЧ

проживши біля 80 років.

Покійний був довголітнім учителем на Закарпатті, професором Українського Університету в Празі, працював на науковому полі як педагог, залишив багато віршів для дітей, писав поеми на релігійні та інші теми.

Від квітня 1973 р. проживав у Празі, де залишив дружину Божену і дві заміжні доньки.

Тлінні Останки похоронено дня 11-го січня 1974 року на цвинтарі у Празі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

„САМОПОМІЧ" — ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ ДЕТРОЙТ

В глибокому смутку повідомляємо, що вранці, дня 15-го січня 1974 року, відійшла від нас у Вічність, наша Найдорожча МАМЦЯ, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

св. п.

КАТРЯ з ІВАНЦІВ КОТИК

народжена в Осердові, Сокальського повіту в Україні.

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер і п'ятницю, 17 і 18-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвина, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН — в суботу, 19-го січня 1974 р.:год. 8:30 з похоронного заведення Литвина, год. 9:30 похоронні відправи в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку і перевезення Тлінних Останків на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ЄВГЕН — син з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ
ЛЮБА ГАЛІВЕЙ — донька з мужем РОМАНОМ
НАДІЯ КУХ — донька з мужем ВОЛОДИМИРОМ
БОГДАН, ЗІРКА, ЄВГЕН і ЮРКО — внуки
інж. ІВАН КРАВЧУК і д-р МИРОН КРАВЧУК — сестрінки з родинами
мґр. МИРОСЛАВА ГОШОВСЬКА — братанка з родиною
д-р ВАСИЛЬ ІВАНЕЦЬ — стриєчний брат з дружиною
БОГДАННА РОМАНКІВ і д-р ЛЮБОМИР РОМАНКІВ — сестрінки
та близька і дальша Родина на Рідних Землях

У ВОСЬМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.

Інж. МОДЕСТА МАНАРА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

у вівторок, 22-го січня 1974 року
о годині 9-ій ранку
в церкві св. Йосафата в Воррен, Міш.

про що повідомляє

дружина ОЛЬГА з ДІТЬМИ

Зі смутком повідомляємо, що 6-го січня 1974 року заснув сном Вічним, у 52-му році життя, знеможений довгими та важкими терпіннями у Варшаві

ЮЛІЯН ІВАН САС-ПОДЛУСЬКИЙ

ДИПЛ. ІНЖЕНЕР АЕРОНАВТИКИ,
активний член релігійних та національних товариств.

Тлінні Останки зложено в родинному гробівці рідного Перемишля.

Горем прибиті:

МАРІЯ — мати в Кракові
ЛІЛЯ зі сином АНДРІЄМ та дочкою ТАНЕЮ у Варшаві
КСЕНЯ та ГАНДЗЯ з чоловіками — дочки в Копенгазі та Варшаві
дипл. інж. МАРІЯН та д-р мед. ЮРІЙ — брати в Чікаго з родинами

Учениці-хористки з української школи Прудентополіс провінція Парана в Бразилії, які під керівництвом сестри-учительки виступають на концерті. Цій школі фінансово допомагає Відділ Союзу Українок Америки в Маямі під головуванням пані Ірини Ракуш.

Збори Відділу УККА в Бриджпорті

У неділю, 2-го грудня 1973 року відбулися Загальні Річні Збори; Відділу УККА в Бриджпорті, Конн.

По відкриттю зборів головою М. Стаховим, вибрано президію: В. Сусла — голова, В. Болонний — секретар.

Звіти складали; Я. Гура — секретар, Т. Слівінський — касир і М. Стахів — голова.

В звітовому році відбуто Академії в честь Т. Шевченка та 1-го Листопада. Народного Фонду зібрано 930 дол. На додаткову збірку для УККА зібрано 283.50 дол. На Українських Інвалідів 96.50 дол. Зібрано підписів на 6 аннет для „Смолоскипу" на оборону переслідуваних українців в Совєтському Союзі. Зорганізовано поїздки до Вашингтону і Ню Йорку манифестацію в 40-ліття Голоду на Україні.

Голова М. Стахів репрезентував Відділ УККА на різних нарадах і бенкетах, та подавав інформації до англійської і української преси. Голова М. Стахів шукав різних зв'язків з іншими етнічними групами, але ці зв'язки не дали жадної користи для українців, бо етнічні групи мають інші думки та методи співпраці, які українцям є не на руку.

Голова Контрольної комісії В. Бабій склав звіт з переведеної контролі, та вніс пропозицію на уділення абсолюторії уступаючій управі, яку збори одноголосно прийняли.

Нову управу на 1974 рік вибрано в такому складі: М. Стахів — голова, О. Сливінський — заст. голови і пресовий референт англійської мови, Я. Гура — секретар, Т. Слівінський — касир, М.Іванко — заст. касира, В. Пелещук — культурно - освітній референт, М. Максимюк — референт Народного Фонду, М. Івашків, В. Болонний — члени управи, В. Бабій, В. Сусела, П. Бойчук — Контрольна комісія.

На закінчення зборів, новообраний голова М. Стахів подякував всім присутнім за участь, та закликав до дальшої збірки Народного Фонду, бо це є матеріяльна база для праці УККА. Рівнож апелював до української громади в Бриджпорті, щоб більше співпрацювала з управою УККА та брала участь в зборах і в імпрезах. Збори закінчено о 5-ій годині по полудні.

Я. Гура

Із праці Школи Українознавства в Пассейку

Школа Українознавства в Пассейку, яка існує вже 22 роки вповні виконує своє завдання. Наші діти з усієї околиці навчаються там української мови, географії, історії України, української культури та доброї української поведінки потрібної для життя української людини. Багато батьків, що так дбайливо приводять своїх дітей кожної суботи до Рідної Школи, недавно самі навчалися та виховувалися у цій школі під довголітнім, дбайливим і умілим проводом її директора Стефанії Квасовської. Її довголітня праця увінчується великими успіхами, залишаючи свої сліди в нашім суспільстві. Повна посвяти праця директора та учителів є запорукою, що ми будемо жити як українці довгим життям, щоб сповнити свій обов'язок супротив України, землі наших предків.

В неділю 16 грудня, Школа Українознавства влаштувала нашим найменшим зустріч із Святим Миколаєм. До співучасти запрошено діточок із світлиці 18 відділу СУА під проводом Зірки Березин.

Вечір почався коротенько і надзвичайно гарно виведеною сценкою „Робітня Св. Миколая". Вишколені в мистецьким слові та поведінці діти, виконували свої ролі як справжні артисти, виконуючи кожний рух і вимовляючи кожне слово упевнено і сміливо. Так само як по вимові кожного українського слова та свобідності висловів дітей можна було спостерігати велику працю Рідної Школи, так по мистецьки виконані костюми, декорації, рухи і танці дітей,свідчили про муравлину працю керівника (Шкільного драматичного гуртка) п. Дарії Колакало та членів Христі Вук, Андрія і Дарії Фармігів та Гени Цікало.

Ролі різного роду дальок виконали: Роксана Гнатейко, Наталка Федун, Адріяна Шуст, Мая Сай, Аня Максик та Ліда Васів. Ролі паяців: Северин Палидович та Роман Цікало, ведмедиків — Олесь Шипайло та Орест Цікало, киці — Олесь Береза, книжка — Мар'яна Думановська, подарунки — Христя Сай, Марта Кузьма та Тамара Думановська, ангели — Ілена Почтар, Галина Куплина, Оленка Олещук, та помічниця св. Миколая Марічка Паславська.

Вихід св. Миколая попередив збиточний антипко. Ролю антипка надзвичайно уміло і удало відіграв Юрій Кутний. Передбачаючи відгуки присутніх, він заповнив своєю ролею ту необхідну збиточно — жартівливу сторінку старовинного вертепу в цім надзвичайнім святі для дітей.

Повчальне слово св. Миколая любити своє рідне, дбати про силу свого духа і жити для мети визволення України, де сьогодні не має можливости обходити цього великого свята — було влучне і гарне.

Подарунків було багато. Директор Рідної Школи С. Квасовська одержала також подарунок від св. Миколая — символічну, велику у розмірі українську книжку,видруковану в небесній робітні.

Великий успіх цієї імпрези треба завдячувати талановитим учителям і учням, які так уміло передали маленьким глядачам чар казки та дитячого вірування.

Створення постійного „Шкільного театрального гуртка" при Школі Українознавства в Пассейку буде допоміжним чинником у вивченні української мови та розвитку театральних здібностей наших дітей.

М. Панченко

Про останні події УКЦеркви в Римі

Заходами Нюйоркського Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій відбулись інформаційні збори мирян про українські святкування в Римі, УІ Архиєпископський Синод УКЦеркви та події навкола нього. Інформаційну доповідь виголосив д-р Зиновій Гіль. Доповідач відзначив, що перенесення мощів св. п. Кардинала Йосифа Сембратовича і 350-ліття мученичої смерти св. Йосафата відбулось величаво. У святкуваннях брали участь крім владик також миряни ЗСА, Канади й европейських країн. З Чикаго на святкування до Риму приїхав хор.

Останні події, що відбулись в Римі є ще одним кроком в перед у змаганнях за історичні права нашої УКЦеркви. Доповідач назвав поіменно владик, які не взяли участи у святкуваннях і нарадах VI Архиєпиского Синоду. Це були: Владика Мартинець з Бразилії, його заступав Владика Є. Кривий, Владика А. Саперляк з Аргентини, Владика Букатко з Югославії і Владика Йосиф Шмондюк з Стемфордської дієцезії.

До позитивів римських подій слід зарахувати відбуття Архиєпископського Синоду, на якому схвалено конституцію під назвою „Патріярхальний Устрій Помісної (particularis) Української Католицької Церкви. Це документ важливого значення в історії УКЦеркви нашого часу. Підкреслено, що тим разом VI Синод відбувався без жадної пресії і заборони зі сторони ватиканських чинників. На відмічення заслуговує спільна авдієнція всіх присутніх владик на чолі з Блаженнішим Кир Йосифом у Папи Павла VI. Під час авдієнції Папі вручено прийняту конституцію УКЦеркви. Цей документ передано Папі не для затвердження, але для інформації, що такий документ схвалено і він зобов'язує нашу УКЦеркву. Згідно з прийнятими постановами й ухвалами повинен на протязі короткого часу відбутися Собор УКЦеркви, в якому візьмуть участь крім всіх владик, вибрані делегати від священиків, монаших чинів і мирян. Відбуття Собору це великої ваги подія в нашій Церкві й треба сподіватись, що вона стане дійсністю. Для цього ми всі повинні докласти всіх зусиль.

Мирянський рух, а точніше заходами Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви в ЗСА, його референта зовнішніх зв'язків мгр Еви Піддубчишин відбулась пресконференція, яка понад всі сподівання випала успішно. Ніхто з організаторів навіть не припускав, щоб на пресову конференцію прибуло 40 різних кореспондентів, які виявили велике зацікавлення проблемами нашої Церкви. З питань, які ставили кореспонденти під час пресової конференції випливало, що вони є добре зорієнтовані про нашу Церкву. Після цього італійська преса, включно з „Осерваторе Романо" принесли на своїх сторінках інформативні статті про нашу Церкву і було підкреслено слушні вимоги нашої Церкви.

З нагоди римських святкувань мирянський рух відбув також свої наради та виніс рішення в справі відбуття спільної наради всіх мирянських організацій, на якій повинна бути вибрана світова управа мирянського руху. Така нарада повинна б відбутись в ЗСА. На закінчення доповідач підкреслював, що мирянський рух повинен ще більше посилити свою працю, бо вона є конечною в сучасній ситуації. Без певних акцій Т-ва за Патріярхальний Устрій ми стояли б далеко позаді. Треба, щоби життя нашої Церкви тепер проходило і розвивалось після прийнятого статуту. Доповнюючі інформації подав голова Світового Т-ва за Патріярхальний Устрій д-р Володимир Пушкар. Після цього присутні ставили питання, на які З. Гіль і В. Пушкар відповідали. На закінчення Ярослав Куровицький, молодший, подав короткий звіт зі збірки переведеної під час побуту Блаженнішого Кир Йосифа в ЗСА. Д-р Роман Осінчук, який керував зборами подякував доповідачам і учасникам.

Микола Галів

Обнизилася американська промислова продукція

Вашингтон. — Вперше за останніх два роки американська промислова продукція в грудні 1973 року обнизилася на п'ять десятих одного процента, що треба оцінювати як чималу зміну у дотеперішньому постійному рості. Найбільші втрати понесла автомобільна промисловість а також зменшилося виробництво електроенергії та газу. У випадку автомобільної промисловости, електроенергії та газу — причина обниження продукції в енергетичній кризі. Коли взяти до уваги всі інші ділянки американської промисловости, то вони зареєстрували в грудні дуже незначний зріст. Американські економісти вважають, що промислова продукція ЗСА виказає дальше обниження в січні ц. р.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 19-го СІЧНЯ 1974 р.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 372 Відд. о год. 7-ій веч. в залі Ігл, 210 Чурч вул. На порядку звіти Управи та вибір делеґатів на 28-му Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Й. Ярема, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні річні збори Б-ва св. Юрія — 239 Відд. від год. 3:30 по пол. в Амер. Горож. Клюбі, 847 N. Franklin вул. На порядку: вибір делеґата і його заступника на 28 Конвенцію УНС та інші справи. Якщо на означений час не з'явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться о 4 год. і будуть важні. — Д-р В. Галан, гол., М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 20-го СІЧНЯ 1974 р.

ТРОЙ, Н. Й. Збори 191 Відд. о год. 5-ій веч. в приміщенні Kolody & Hope Insurance, 455 Third St. На порядку: вибір нової Управи на 1974 р. і делеґатів і заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. —Р. Колодій, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Річні звичайні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 237 Говп Авеню. На порядку: звіти Управи і К. Комісії і вибір нової на 1974 р. По закінченню — прийняття. Порситься чл. прибути. — І. Блиха, предс., п-ні В. Тижбір, заст., П. Головачук, фін. секр., Н. Михайлишин, кас., В. Марущак, рек. секр.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Річні збори Б-ва св. Димитрія 288-ий Відд. о год. 11-ій ранку, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі, 1826 Кенмор Авеню. По річних зборах відбудуться місячні, на яких буде вибір делеґата і його заступника на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути на збори. — В. Копчук, предс., В. Заґвоський, кас., Д. Мушастий, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в кім. ч. 2 при Церкві св. Димитрія. Проситься членство вирівняти свою заборгованість. Річні збори Відділу і вибір делеґатів на 28 Конвенцію відбудуться 17 лютого ц. р. — Управа.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Николая 175 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при 4655 Мартін вул. — Я. Базюк, секр.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Місячні збори Т-ва ім. В. Хмельницького 137 Відд. о год. 2 по пол. в залі Амер.-Укр. Клюбу. На порядку: вибір делеґата і заступника на 28 Конвенцію УНС. Управа на 1974 р.: Г. Працик, предс., В. Боднарський, заст., С. Колодруб, секр., Г. Яремчук, заст., М. Колодруб кас., М. Німас, заст. К.К.: І. Деш, Й. Колодруб і Ю. Терлецький. Надз. хворих Д. Вересюк і П. Шмаґала. Проситься чл. прибути на збори. — Управа.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 245 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі УНДому при 479 Jeremian Ave. На порядку: вибір делеґатів і заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — М. Голінко, гол., М. Мартиненко, секр.

СПОРТ

Змагання за Професійну Чашу ЗСА „Леви" — „Олімпікс" 3:1 (1:1)

Чикаго, Іллиной. — У неділю 9-го грудня м. р. почалися тут футбольні змагання за Національну Професійну Чашу З'єднаних Стейтів Америки т. зв. Трофей Девара, що його чотири рази здобула футбольна дружина УСТ „Тризуб" із Філядельфії, стейту Пенсилвенія, а один раз Український Спортовий Клюб із Ню Йорку. Футбольна дружина УАСТ „Леви" із Чикаго, Стейту Іллиной і в цьому році зголосилася до компетиції за професійну чашу ЗСА, а лише десять до змагань за аматорську чашу.

Крім „Левів", „Хорвати", „Орли", „Геркулес", „Кікерс", „Олімпікс", „Шведен", „Вікінги—„Мустаніґс" „Ю. С. 72" зголосилися до компетенції за професійну чашу. Сумівські „Крила" з місцевого осередку ім. Миколи Павлушкова зголосилися до змагань за аматорську чашу ЗСА, але програвши змагання у неділю 18-го листопада до сербів „Ю. С. 72" 0:4, відпали автоматично від дальшої компетиції. Чикагівські „Леви" пробують щастя і в цьому році тому, що в 1972-му році вони були дуже близько до професійного чемпіонату ЗСА, програвши фінал Західніх Стейтів до Юґославії УСТ. Педро у Каліфорнія з рахунком 1:2. Компетиція за трофей Девара не є дуже легка тому, що лише сильні футбольні дружини до неї зголошують свою участь.

„Леви", які в осінньому сезоні є знаменитій формі, стрінулися в перших змаганнях за професійну чашу ЗСА із грецькою дружиною „Олімпікс", яку вони розгромили із високим рахунком 7:0 в неділю 25-го листопада в останніх змаганнях осіннього сезону за чемпіонат Вищої Дивізії Національної Футбольної Ліґи Чикаґо. „Олімпік" робили всякі старання, щоб змагання із „Левами" відложити на пізніший час, але „Леви" на це не погодилися. Греки хотіли за всяку ціну відплатитися „Левам" за високу поразку 0:8, та примінили до „Левів" скору, гостру й брутальну гру, внаслідок якої потерпіли їх оборонець Гус Гронополюс в колізії із нашим Євгеном Андрущишином ще при кінці першої півгри, якого відвезено до шпиталю і найкращий оборонець „Левів" Стефан Шефер, зійшов розбитий з площі.

Змагання між „Левами" та „Олімпіксами" відбувалися на замерзлій змішаній з болотом і снігом площі Лейн Технікал Гайскулу, і тому обидві дружини не могли примінити чистої технічної гри й звичайно тоді доходить до колізій і контузій серед змагунів, тим більше, що це були змагання за чашу, й ця дружина, яка програє, відпадає автоматично від дальшої компетиції. Змагання почали „Леви", але греки напастували й стовп врятував „Левів". Потім наш воротар Вінтер оборонив три рази свої ворота. Помічник „Левів", Шлінтер перестрілив грецькі ворота, а потім „Леви" знову перестрілили ворота. Вінтер зловив м'яч і воротар греків оборонив м'яч з наріжняка. Оборона „Олімпікс" оборонила наріжняк і греки перестрілили ворота „Левів". Наступ греків і Крат оборонив ворота „Левів", а Рой не використав прориву і поперечка врятувала „Олімпіксів". Дальший наступ „Левів", але Рамон Аріяс перестрілив ворота, а Шефер перестрілив вільне. Наш воротар Вінтер зловив далекий, високий м'яч. Стефан Шефер зійшов розбитий з площі й його місце на обороні зайняв Підковірів до кінця змагань. Воротар греків оборонив у 38-ій хв. „Олімпікс" відкрили рахунком-1:0 Ковзатос у 39 хвилині, бо воротар Левів Вінтер вийшов далеко з наших воріт. „Леви" повели наступ і наш помічник Шлінтер (останні змагання перед виїздом до Польщі), вирівняв 1:1 в 41-ій хвилині з подачі Іваника. Змагання були перервані на кілька хвилин тому, що їх оборонець Гронополос розбився в зударі з ндрушковим і його відвезено до шпиталю.

Після перерви гру почали „Олімпікс", але стріл Роя оборонив їхній воротар у 47-ій хв. „Леви" повели атаку не використавши доброї позиції. Дальша атака „Левів" увінчалася успіхом, бо Андрущишин підніс рахунок 2:1 з близького стрілу в 49-ій хвилині. „Олімпікс" дуже оспорювали цей стріл і гра була перервана на кілька хвилин, тому, що греки говорили, що стріл був з відстороні (оф сайд). Головний суддя д-р М'ят Самарджіч у порозумінні із лінійним суддею признав ворота стрілені Андрущишином. Греки наступали, щоб вирівняти дефіцит воріт 1:2. Вони кілька разів загрожували нашим воротам, але не використали порожних наших воріт. „Леви" повели наступ і Микола Іваник вирішив вислід змагань 3:1 в користь „Левів".

Відношення наріжняків 8:1 в користь „Левів". Висліди інших змагань за професійну чашу ЗСА:

„Хорвати" - Кікерс" 2:0, „Швабен" - Геркулес" 1:0 (овертайм).

У других змаганнях за цю саму чашу стрінуться „Леви" з „Хорватами".

Склад „Левів": Вінтер, Скороход, Кілка, Шефер, Крат, Шлінтер, Рамон Аріяс, Грін, Рой, Андрущишин, Іваник, Підковірів і Возьний.

Петро Головатий

ТАРЗАН, Ч. 7056. Тарзан виконує плян

Розкошуючи смачним напитком, знахар підводить свій зір і починає думати, що може зарано ферментувало надто довго...

Але ніяке ферментування не матиме таких наслідків,

як добре спрямований кулак!

Опісля...